

Inspirator: Marinus van den Berg

De reden dat ik (Gaatske Braam) Marinus van den Berg heb gekozen als mijn inspirator is, dat hij alles wat hij meemaakt kan omzetten in normale woorden.

Zo heeft hij vanaf 1 januari een jaar lang opgeschreven wat hij dat jaar elke dag meemaakte. Woorden, zinnen en vormen zoekend 'voor bij de dag'
"Eenmaal begonnen kon ik geen dag meer overslaan."

Voor iedere dag heeft hij een tekst, een gedicht of gedachte gekozen,
Zo ontdekte hij dat elke dag genoeg heeft:
genoeg om te overwegen,
soms genoeg aan moeilijke dingen,
maar ook genoeg voor verwondering en genieten,
genoeg om in het licht van God te zetten: aan een andere horizon.

Als voorbeeld 10 februari: **Nieuw begin**

*Elkaar niet vastzetten in het verleden
maar de deur openen voor morgen
altijd weer bereid zijn
opnieuw te beginnen*

Marinus van den Berg werd in 1947 in Wijhe geboren.

Hij bezocht het kleine seminarie te Zenderen, studeerde vervolgens aan de Katholieke Theologische Hogeschool Utrecht en aan de Universiteit van Yale in New Haven (VS). Hij is acht jaar pastor in het verpleeghuis Randerode in Apeldoorn geweest, daarna pastoraal vormingswerker voor de gezondheidszorg in Almelo, in 1988 werd hij geestelijk verzorger in Antonius IJsselmonde te Rotterdam en sinds 2008 – 2015 was hij werkzaam bij een regionaal palliatief centrum in Rotterdam. Hij heeft tientallen succesvolle boeken geschreven en is een veelgevraagd spreker (ongeveer 200 keer per jaar) op lezingen en symposia.

Marinus van den Berg heeft zich er sterk voor gemaakt dat, als je bewoners hebt van alle gezindten, de inhoud of het uiterlijk van herdenkingsbijeenkomsten niet te koppelen aan een bepaalde religieuze stroming of levensbeschouwelijke visie.
Maar ook dat je elkaar, als multidisciplinair team, (arts, verzorgende) de ruimte geeft te vertellen wat de ervaringen met die ene gast met jezelf doet.

Een oude mevrouw had tegen Marinus van den Berg gezegd:

"Af en toe heb je iemand nodig die een **veilige, vertrouwde vreemde** kan zijn."

Sindsdien heeft hij het in zijn lezingen vaak over de waarde van de **VVV'er**.

De mevrouw gaf hiermee perfect aan wat de kern is van het werk van een geestelijk verzorger.

Het volgende gedicht wil ik u meegeven: "**Als je ouder wordt**."

Als je ouder wordt, moet je steeds maar weer loslaten.

Mensen van wie je hield zijn er niet meer. Je lichaam is soms een last. Je ziet minder en hoort slechter. Je bent eerder moe. Je moet anderen in je leven toelaten voor hulp.

Of je verliest je eigen huis met wat je dierbaar was. Je kunt niet meer leven in je vertrouwde omgeving. Het is niet gemakkelijk steeds meer te moeten loslaten.

Je denkt soms dat je alles kwijtraakt.

Help mij dan God, doe in mij het vertrouwen groeien en de hoop, dat U mij vasthoudt en mij een nieuwe toekomst zult schenken.

